

Kristendom og videnskab

Mennesket er i Guds billede skabt
med levende ord på sin tunge,
og derfor kan han mellem træ'r og dyr
med guderne tale og sjunge.

Sådan synger vi med Grundtvig i den smukke og kloge højskolesang "Menneskelivet er underligt" (dvs. forunderligt eller vidunderligt.) Men allerede for Grundtvig var dette en kampsang. En sang vendt mod det menneskesyn der var ved at bryde igennem på hans tid: Det naturalistiske og biologiske menneskesyn. Det menneskesyn som siger, at mennesket ikke er noget andet eller mere end et højtudviklet dyr. Grundtvig skriver:

Menneskelivet er underligt
for menneske som for myre;
men dyrelivet i menneske-ham,
det er et forhekset uhyre.

Når mennesket glemmer, at det er skabt i Guds billede og derved på en gang gør sig selv til universets evigt selvoptagne centrum og til et umælende dyr, så bliver mennesket ikke kun forvandlet til et dyr, nej det synker – netop fordi det er skabt guddommeligt – endnu længere ned og bliver til et forhekset uhyre. Et monster i menneskeskikkelse.

Således siger Grundtvig. Og har han ret i dette, så er vi ilde stedt. Siden hans tid har det netop dette menneskesyn jo sejret næsten overalt, også i skolerne og i store dele af kirken.

Materien – dvs. det fysiske - er det egentlige, siger man i dag. Ånden, fornuften bevidstheden og sproget er kun spildprodukter. De er illusioner skabt af dyrets – eller blot genernes - kamp for at overleve.

Men hvis det er sandt – hvis også menneskets fornuft alene er skabt af kampen for at overleve i naturen – så kan man intet vide om, om det fornuften fortæller os er sandt. Hvis en løgn hjælper til overlevelse, så er det usandheden som hersker og vi kan intet vide om hvad der i virkeligheden er sandt eller falskt! Eller godt og ondt. Så findes der ingen målestok at måle ud fra.

Det betyder så også, at det som videnskaben for tiden fortæller os om mennesket ikke er andet end et produkt af mennesket stræben efter overlevelse, og altså ikke kan sige om videnskabens egne teorier at de er sande. Man kan jo ikke løfte den sten man selv står på!

Skal mennesker kunne sige noget som helst sandt, så må det på forhånd tro at menneskeånden har sin rod uden for denne verden. Den kristne tro er ganske enkelt den frie fornufts forudsætning. Også historisk set.

Vi har vort borgerskab i himlen og derfor er vi frie til at lave vore egne teorier i denne verden. Det er blot for dumt at bruge menneskeåndens fornuft til at lave teorier som beviser at menneskeåndens fornuft ikke eksisterer! Langt mere fornuftigt er det at sige:

Mennesket er i Guds billede skabt
med levende ord på sin tunge,
og derfor kan han mellem træ'r og dyr
med guderne tale og sjunge.

Jeg tror på kristendommen på samme måde som jeg tro at solen er stået op: Ikke kun fordi jeg kan se den, men også fordi jeg ved hjælp af den kan se alt andet i verden!